Nadal - Nadal

Per Administrador el dl., 25/12/2017 - 09:00

Is 9,1-3.5-6 Is 62,,11-14 Is 52,7-10
Tt 2,11-14 Tt 3,4-7 He 1,1-6
Lc 2,1-14 Lc 2,15-20 Lc 1,1-18

1. Ambientació
Ve de gust felicitar-nos per Nadal, i més quan l'entorn no invita massa a les eufòries i entusiasmes. Però precisament per això, ens permet situar-nos davant del que és essencial d'aquesta festivitat de l'any litúrgic. Ja sabem que no són les pampallugues dels carrers, amb el nyam nyam o el ding dang dong. No, sabem que parlar del Nadal és situar-nos davant dos misteris: un misteri d'amor i un misteri de fe. I això, són paraules majors que segurament ens exigirà, si volem assaborir-los, que busquem silencis, aturades i espais de temps per arribar a captar el murmuri suau de la gran decisió que Déu pren: «Fem redempció dels homes i les dones».

I això no és una decisió que surt al Butlletí Oficial del cel, sinó el resultat d'una profunda mirada de Déu sobre el homes i dones, joves i infants,, els uns rient, els altres plorant, els uns naixen, els altres morint. I aquella mirada tan carregada de divinitat i d'humanitat, d'amor i solidaritat amb la condició humana nostra, porta el fruit d'una noia mare, que ens dona el seu Fill, un infant ajagut a una menjadora.

2. Quan Déu mira el món, l'estima

Sí, així és la mirada de Déu: curulla d'amor i amor eficaç. Com deia un company nostre jesuïta: «PER NADAL, DÉU PERD PODER; PERÒ GUANYA COMUNIÓ». Sí, diguem-ho amb altres paraules i imatges que ens aniran pintant com n'hem sortit guanyant nosaltres: Déu, en Jesús, perd espectacularitat, però guanya naturalitat; perd llunyania, però guanya proximitat; perd eternitat, però guanya història concreta. En una paraula, sense perdre divinitat, guanya humanitat.

Estem de sort! S'ha fet un dels nostres. Sap el que és captenir-se com un home, com un infant qualsevol. I aquesta no és una literatura de purpurina i dolçaina. No és la pura realitat; podem amanyagar aquest infant, seguir-lo quan sigui gran; optar per les seves idees i conviccions; masegar-lo, afirmar-lo o negar-lo, viure'l, i fins i tot clavar-lo a una creu. Podem creure que val la pena seguir aquell camí, perquè ell ha volgut seguir el nostre camí. Per això és especial aquesta festa, tan nostra, tan de Déu. Amb això ESTEM PROCLAMANT UN MISTERI DE FE I D'AMOR.

3. Un pessebre de la pau

Però aquell misteri no es queda en els replecs del cervell. Té una missió que té el rostre de la pau. El de la pau? Sí, perquè, diguem-ho en llenguatge nadalenc, així van cantar-ho els àngels. Era la primera nadala que va ressonar per les muntanyes de Judea, pels carrers de Betlem. La música era "música celestial", però la lletra era música terrenal: "A LA TERRA PAU ELS HOMES QUE ESTIMA EL SENYOR". I encara que sembli un joc de paraules, no és el mateix "la pau" que "la tranquil·litat". La pau s'ha de conquerir, no ens la donaran regalada; és un dret que s'ha d'adquirir, s'ha de respectar, s'ha de compartir. I ha de començar per sembrar-se al fons del propi cor.

Només llavors podrem ser instruments de la pau, com deia Francesc d'Assís, el primer pessebrista, tal com reconeix la tradició. Dura "lluita", entre cometes, aquesta de la pau, que només es pot gaudir, si ve de la justícia, si es desprèn del respecte als drets humans. Però no voldria semblar un polític de les Nacions Unides, més aviat desunides i insensibles. Ens identifiquem amb aquella pau que neix de l'amor, dels egoismes superats, d'uns cors sensibles a la felicitat pròpia i dels altres. Jesús, ara callat i adormit, quan sigui gran despertarà el cor de la societat amb un missatge gairebé obsessiu: "Estimeu-vos!. Jo he vingut a la terra a aprendre a ser un home, perquè vosaltres aprengueu a ser germans, a estimar-vos".

ETIQUETES
PAU FE AMOR